



Kaisa (Katri) Kinnunen, omaa sukuaan Jalagin

Tunkua-taustainen Kaisa Kinnunen

Joulukuun 9. päivänä 2011 siirtyi 89-vuotiaana tuonilmaisiin Kaisa (Katri) Kinnunen, omaa sukuaan Jalagin. Kaisan sukujuuret olivat isän Heikki Jalagin eli Feodor Timonpoika Jalagin puolelta Tunkuan Lusmanvaarassa ja äidin Helmi Jalagin, tyttönimeltään Feodosia Ontreintytär Kuroptjeff, Tunkuan Maasjärvellä.

Kaisa syntyi 26.11.1922 Kiuruvedellä, jonne työ vei nuoren pakolaispariskunnan. Kiuruvedeltä tie kulki muutamaksi vuodeksi Kymminlinnan pakolaisleirille ja viimein 1927 Kemin Veitsiluotoon. Perhe asui Rytikarissa, josta Kaisa matkasi kuudeksi vuodeksi Ouluun Maikkulan pakolaiskouluun viettäen vain joululomat ja kesäajat kotona.



Kaisan työura alkoi 13-vuotiaana ensin kotiapulaisena ja sitten kauppa-apulaisena. Hän toimi myös Kemin ja Veitsiluodon Lotissa. Sotien jälkeen Kaisa avioitui Arne Kinnusen (1919–2006) kanssa, joka työskenteli Kemin poliisissa. Kotoa opittu utteruus oli luonteenomaista Kaisan kaikelle toiminnalle. Elämäntyönsä hän teki Kemissä vaateusliikkeiden palveluksessa, ensin Anti-

kaisella ja sitten Bombuksessa.

Vapaa-aikana Kaisa harrasti vuosikymmenet naisvoimistelua ja haki virkistystä perheen mökillä Simossa. Vielä yli 80-vuotiaana hän ohimennen "näppäsi" ämpärillisen puolukoita ja taikoi vierailulle "seitsemän sortin" kestit. Kaisaa jäivät kaipaamaan tytär puolisoineen, lapsenlapset perheineen, veli sekä muut sukulaiset ja ystävät.

Simo Jelagin Tunkualla

Tammikuun 10. päivänä 2012 meni tuonilmaisiin Jelaginin suvun vanhin, Simo Ignatanpoika Jelagin Tunkualta. Simon vanhemmat olivat Ignatta Timonpoika Jelagin (1901–1938) Tunkuan Lusmanvaarasta ja Iro Feodorintytär Jelagina, tyttönimeltään Anikieva (1905–1993).

Simo syntyi Lusmanvaarassa perheen kolmantena lapsena 19.11.1932 ja oli vain viisivuotias, kun isä Ignatta vangittiin ja myöhemmin ammuttiin Sandormohissa. Simo varttui Lusmanvaarassa, vietti ankarat sotavuodet äidin ja sisarusten kanssa evakossa Komissa ja asettui lopulta Tunkuan vanhaan karjalaiskylään.

Vuosikymmenet Simo kulki metsätöissä ja eli eläkkeellä sisarentyttären per-



Simo Ignatanpoika Jelagin.

heen kanssa tiiviisti rinnakkain. Neuvostoarmeija poltti Lusmanvaaran talot vuonna 1941, eikä pysyvää asutusta enää sallittu, mutta Simo rakensi kalamajan Jelaginin sukutalon paikalle. Simon tunsivat

niin kylän vanhat kuin lapsetkin, ja Simolla oli aina hetki vaihtaa sana vastaantulijan kanssa. Kun oli aika saattaa joku kalmismaalle, Simo lähti lukemaan värssyt ja toimitamaan maahanpanemisen. Kun tarvittiin kylien entisestä elämästä kertojaa tai Tunkuan historiallisen kartan tekijää,

Simon muisti oli pettämätön. Sisarentytär Nasti Vladimiritytär Tšuburova jatkaa perinnettä ja on Tunkuan kylätalon ja sen muscon alullepanija ja vaalija.

Vuonna 1992 syntynyt yhteys Suomessa asuviin isän veljen Feodor Timonpoika Jelagin jälkeläisiin oli suvussa tärkeä. Simon ja Jussin, "minun veikon" kuten Simo kutsui kesäisin Tunkualle matkannutta serkkuaan, tapaaminen oli molemmille sydämenasia. Simo oli ehtymättömän leikkisä ja nauravainen – se oli hänen keinonsa selvitä elämän raskaista hetkistä, joita hänenkin taivallellaan oli kylliksi. "Ja niin", sanoi Simo ja heilautti kättään elämän ja maailman merkillisyyksille. Simoa saattoi Tunkuan kalmismaalle suurempi joukko ihmisiä kuin siellä oli koskaan aiemmin nähty.

SEIJA JALAGIN
Simo Jelagin veikon
tytär Suomessa